

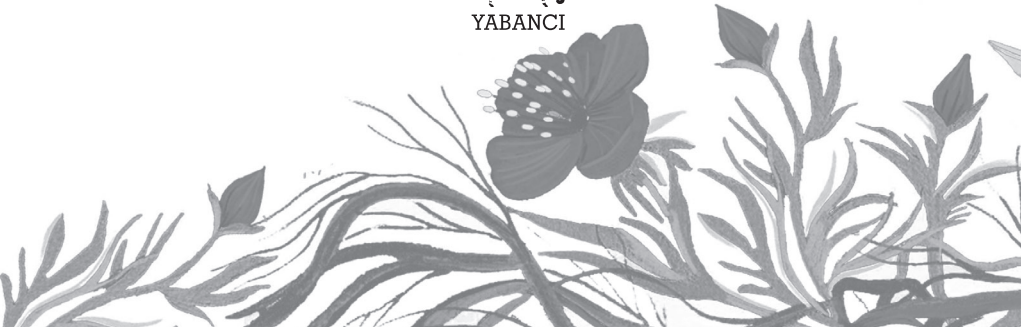
ÖLÜMSÜZ KIZLAR

*Kiran
Millwood
Hargrave*

Çeviren
Kübra Öznur Tekneci

YABANCI

*Aramızda kan bağı olmasa da
kız kardeşlerim olarak gördüğüm
Sarvat & Daisy'ye*

Ancak bu şekilde ölümsüz olursun, volchitsa . Aynı efsaneyi
tekrar tekrar yaşayıp dünyada derin bir iz bıraktığında, ortadan
kaybolsan bile hikâyenin sayfaları çevrilmeye devam eder.*

—Catherynne M. Valente'nin ÖLÜMSÜZ adlı eserinden

O bilinmeyen ve korkunç topraklara tek başına gitmeyecek.

—Bram Stoker'in DRACULA adlı eserinden

* (Rus.) Dişi kurt. —yhn

PERİMLER ŞÖZLÜĞÜ

Aurar:	Sarraf
Biserică:	Kilise
Boyar:	Lord
Demoni:	İblisler
Dragă:	Canım
Gheață:	Buz
Iele:	Orman perileri
Lăutari:	Şarkıcı
Strigoi:	Yaşayan ölü
Ursar:	Ayı dansçı
Voievod:	Prens

AKIBET

Burada akıbet denen bir zaman vardı.

Yerleşikler hasatlarını toplayıp onları bağlayarak karanlık depolara kaldırdıktan, sokağa atılana kadar dövüşüp çiftleştikleri ve uyudukları dar evlerde aç bırakılan kedilerle sıçanlara karşı koruduktan sonra. Değişen mevsimler soğukta ağaçları kızılımsı altın renge bürüdüktan, toprak ayaklarının altında sertleşip ayazdan buruştuktan sonra. Yoğun kar yağışı battaniye gibi her şeyin üzerine örtüp dağları yastık gibi yaptıktan, çığların yumuşak öfkesini tetikledikten ve kayaların arasındaki çatlakları bulup onları durgun toprağın derinliklerine sürülmüş tohumlar kadar kolay bir şekilde çatlattıktan sonra. Bir başka yıl eriyip başkalaşım geçirdikten sonra, tüm bunların ardından akıbet gelirdi.

Yeni bir hasadın ilk yeşil anları, çözülen toprağın altında yavaşça süren çalışmanın ortaya çıkması. Yerleşikler için bu mevsimler kadar kesin bir şekilde yaklaşan işin habercisiydi. Bizim için ise yola devam etme vaktiydi.

O sene akıbet yeni başlamışken, askerler dar dağ geçitlerinden inip bakır rengi ağaçların arasından geçerek üzerinde yaşadığımız ama hak iddia etmediğimiz bu topraklara geldiler. Vardıkları yer bir başlangıçtı ve gelirken beraberlerinde sonu da getirdiler.

BİRİNCİ BÖLÜM

Alevleri ilk gören Kizzy'ydi. O her zaman her şeyi ilk fark edendi, daima bir adım öndeydi. Annemin karnından sekiz dakika önce çıkmışım ama o zamandan beri her konuda ondan gerideyim.

Geniş bir meşe ağacının altındaydık, altın rengi iğne yapraklarının arasından süzülen akşam güneşi esmer tenimize işlerken zemini karıştırıyorduk. Parlak ve fidan dalları gibi ince uzuvlu beyaz mantarlar arıyorduk.

Ertesi gün on yedinci doğum günümüz, kehanet günüydü. Yaşlı Charani'nin boğumlu ellerinin üzerinde avuçlarımızı açıp hayatımızın geri kalanında bizi nelerin beklediğini söyleyeceği gün.

Kanıma ezilmiş cam parçaları karışmış gibi tüm vücudum endişeden parılıyordu ama Kizzy çok sabırsızdı. Mantarları köklerinden koparıırken, heyecanla uğuldadığını hissedebiliyordum. Gerçi kız kardeşim aylarını, yıllarını, tüm hayatını geleceğinin nasıl olacağını bilerek geçirmişti. Kanlı ay esnasında doğmuştuk, Yerleşikler bunu kötü bir işaret olarak kabul etseler de bizim için şan olduğu düşünülüyordu, kimin aklına gelirdi? O kadar nadirdi ki, iki çocuk bir yana, tek bir çocuğun bile kanlı ayda doğduğunu duymamıştım.

Belki de ikisi de doğruydü: Bir lanet ya da lütuf olabilirdi. Sık

sık bunun ikimizden birinin lanetli, diğersinin kutsanmış olduğu anlamına gelip gelmediğini merak ederdim. Kizzly'nin kendisini kutsanmış olarak gördüğü kesindi. Rüyalarından uyandığında, yüzü aydınlık, pürüzsüz –huzurlu– olurdu ve şöyle söyledi:

“Yine gördüm, Lil.”

Rüyamda gördüm, değil. Gördüm, derdi.

Kizzly her zaman Yaşlı Charani'yle aynı yeteneğe sahip olduğundan emindi, gerçi bir kampta birden fazla gerçek Kâhin olması sıradışıydı, tabii kâhinse. Kehanet günlerinin en güçlü olduğu zamanlar doğum günleridir ama Kâhinler kişiyi sonraki bir ay döngüsü boyunca okuyabilirler. Yerleşikler tüm Gezginlerin yetenekli, daha da kötüsü büyücü olduğunu düşünürler ama Yaşlı Charani tüm kaderler içinde buna en az rastlandığını söyler.

“Birçok kişi insanları okuyabilir,” demişti. “Ama çok az kişi kendi geleceğini görebilir.”

Yine de, Kizzly'nin Yaşlı Charani'nin becerisinin bir kısmına sahip olmasına şaşırımdım. Yetenek, en basit hâliyle, daha çok şey bilmek ve daha çok şeyi görmekten ibaret. Kizzly her zaman benim gözümden kaçan şeyleri fark etmiştir.

Annemiz gibi bir *ursar*, ayı eğitmeni olacağından emindi. Charani yeteneğini doğrularsa, bir sonraki yolumuz bizi dağların en yüksek noktasına götürecektir ve Kizzly bir mağaranın karanlık ağzından yavru ayı çalmak için annemle birlikte gidecekti. Annemin ayısı Albu'yu eğittiği gibi onu iyice eğitecek ve neredeyse umursamazlık gibi görünen bir rahatlıkla kaderini yaşayacaktı.

Peki ya ben?

Sanırım yerim her zaman olduğu gibi olacaktı: Kizzly'den bir adım geride. Şanslıysam, belki bir *ursar* olurdu. Hikâyelerimiz başladığından beri ailemdeki tüm kadınlar *ursardı*. Eskiden annem alıştırma yapmamıza yardım ederken Albu'nun beni dinlemesine ve emirlerime itaat etmesine kanımda taşıdığım benzerliğin sebep olduğunu düşündüm ama şimdi bunun benden ziyade anneme sadık olmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum. Ayı-

yı –nadir olduğu için değerli kabul edilen ve her gün taranan yumuşak beyaz tüylerini, uzun yüzündeki nazik kahverengi gözlerini ve annemin şımartması sayesinde kaybettiği tüm haşinliğini– seviyorum ama aramızda iliklerime işleyen bir anlayış yok. Altın bir ip gibi bizi birbirimize bağlayan ısıtılı bir bağ yok.

En çılgın ve gizli anlarımda, bir *lăutari*, şarkıcı olduğumu hayal ederdim. Kizzy sesimin kuşlarındakinin daha hoş olduğunu söylediler ama sadece kibarlık ediyordu. Ondan başka kimseye şarkı söylemediğim için başka kimse bana değer biçmedi. Bir keresinde Kizzy beni annemizin yanına götürüp şarkı söylememi istedi ama sesim çiğnenmemiş bir ekmek parçası gibi boğazıma takıldı.

Belki de böylesi daha iyidir, çünkü bir *lăutari* için en uygun yaşam alanı bir *boyarın* sarayıdır ve onlar bir Gezgin için ormandan daha tehlikeli, acımasız yerlerdir. Lordlardan da kötüsü Voievodlar, bu ülkeyi aralarında bölüşen prenslerdir.

Güç onları canavarlara dönüştürdü. Kuzey Wallachia’da özellikle yetenekli Gezgin kızlarından hoşlanan bir Voievod olduğu söyleniyor. Ona Ejderha diyorlar, sesleri kısılana kadar kızları şarkı söylemeye zorladığı ve en güzellerinden şarkı söylemekten daha fazlasını yapmalarını beklediği anlatılıyor: Kızları mahvediyor, sonra kanlarını içiyor ve bu sayede ölümsüz oluyormuş. Kulağa hikâye gibi geliyor ama Yaşlı Charani her ne kadar geçmişe gitseler de tüm hikâyelerin kökeninde gerçeklik olduğunu söylüyor.

Her neyse, *lăutari* olmam muhtemelen bir hayal. Muhtemelen *ursar* olmak bile bana çok uzak bir ihtimal, yetenezsiz olan birçok kişi gibi bir ayakkabı tamircisi ya da ağaç işçisi olacağım ve bir zanaat öğrenmem gerekecek.

O gün yolumuza devam etmeliydik, yük arabalarının basamakları kaldırılmıştı, boyalı panjurlar kapatılmıştı, atlar eyerlenmişti ve Albu ve Erha’nın ayısı Dorsi seyahat kafeslerine kapatılmışlardı. Fakat kehanet günümüzün şerefine, annem Yaşlı Charani’den öbür güne kadar kampta kalmamız için izin istedi, böylece en sevdiğimiz yemeği yapmak için gece yabancı sarımsak ve keskin, yeşil

soğanlarla mantar pişirebilecekti. Başka biri isteseydi, Yaşlı Chara-ni reddederdi. Ama kimse annemizi reddetmezdi. O ve Kizzy'nin ortak noktası buydu.

Kizzy'nin önlüğü dolmuştu, bitkiler kökleri sağlam kalacak şekilde tam diplerinden kopartılmışlardı ve bu tarafa bir sonraki uğrayışımızda bizi tekrar doyurabileceklerdi. Hayatımız yavaş mevsimlerin döngüsüne sahipti: Daha önce bu vadiye sadece bir kez, annemizin karnındayken gelmiştik. Yalnızca ihtiyacımız olanı alıp iz bırakmamaya çalışırız.

Önlüğüm köklere tutunan kalın çamur parçaları yüzünden pislenmişti, ne kadar uğraşırsam uğraşayım onları temiz bir şekilde koparmayı becerememiştim, her çekip koparma küçük bir yıkım getirmişti.

“Yanına bir bıçak almalıydın,” diye içini çekti Kizzy, bir başka sapı koparmak için eğilirken.

“Sen almadın.”

“Ben tırnaklarımı diplerine kadar kemirmiyorum,” dedi, mantarı yavaşça kabaran eteklerine atıp bana elini göstererek.

Tırnakları hilal gibi kıvrımlıydı, parmaklarının pürüzsüz kahverengi tenine kıyasla sertçe parlıyorlardı. Tüm öğleni toprağı karıştırarak geçirmemize rağmen hâlâ nasıl bu kadar temiz görünebiliyorlardı? Tırtıklı tırnaklarımı yumruklarımın içine gizledim. Albu'nun kaba ve kör pençelerine, elden ziyade bir patiye benziyorlardı.

Önlüğüme göz gezdirdi. “Lil, o bir evcikkıran!” Diğerlerinden daha yeşil olan mantara işaret edince, üzerinde toprak lekesi değil, koyu gri benekler olduğunu gördüm. Aradaki fark o kadar belirsizdi ki gözümden kaçmıştı ama o elbette görmüştü.

“At onu!” dedi.

Mantarı aldım ama Kizzy bir başka mantar almak için eğilirken, sırf dilediğimi yapabileceğimi kendime gösterebilmek için evcikkıranı cebime attım. Bana bakıp isyankâr ifademi gördü.

Kizzy kaburgalarını dürttü. “Yapma böyle, Lil. Sanırım kampı iki kez doyurmaya yetecek kadar topladık.”

Önlüğümdeki yetersiz çeşitliliğe baktım, kökler çamur mezarlarında hüznle kuruyorlardı.

“En azından, aramızda paylaşalım. Al,” dedi Kitty, topladığı mantarların yarısını önlüğüme dökerek. Kız kardeşimi çok seviyordum ama düşünceli davrandığında ondan nefret ediyordum. “*Lele* mantarı yok,” diye içini çekti. Kizzy bir gün orman perilerinin kutsadığı bir parça toprak bulacağı fikrini saplantı hâline getirmişti. Onlardan birini yediğinizde, öngörüler görmeye başlarsınız. “Hadi geri dönelim.”

Kampımız vadinin üst yarısındaydı. Yaşlı Charani bizden daha yüksekte sadece kuşların olduğu yerleri tercih ederdi; gerçi kuşların taş yığınları üzerinde güçlkle yürümelerine, ayları taşımalarına ya da su bulmak için yürümelerine gerek yoktu, o yüzden Yaşlı Charani'nin yükseklik tutkusu pratiklik kısıtlıyordu.

Mantarlar ve karanlıktan beslenen diğer şeyler bir zamanlar hızla akan ve bıçak gibi ışıldayan bir nehrin dağların arasına oyduğu vadinin derin ormanlarında bulunuyordu. Nehir artık yavaş ve durgundu, dalgaları bir zamanlar yerden kopardığı iri kayalara hafifçe vuruyordu. Yaşlı Charani bir nehir olsaydı, asla durgunlaşmadan tüm hayatı boyunca hızla akarak yol açmaya devam ederdi.

İnce deri ayakkabılarımızla topuklarımızın üzerinde kayarak aşağı inmek tam bir mücadeleydi, Kizzy yol boyunca bir çocuk gibi gülerken, dilimi ısırılmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Kampa tırmanmak da pek kolay olmayacaktı, bu yüzden orayı seçmiştik.

Rota daha basit olsaydı, annem Kem'i yanımızda getirmemizi isterdi. Erkek kardeşimiz on yaş ufak, sessiz ve güçlüydü. Bu açıdan birbirimize benziyorduk, tıpkı Kizzy'nin anneme benzemesi gibi. Ama neredeyse on yedi yaşındaydım, neredeyse bir kadındım ve bir ikizdim, o sebeple ablalar olarak üzerine yıktığımız yalnızlık ve geride bırakılmışlık hissinden muaftım. Kizzy ve ben baş başa verip konuşur ya da susardık ve Kem kocaman gözlü, sessiz bir baykuş gibi bize bakardı. Onun yaşındaki diğer çocuklar bile aşırı

dikkatinden rahatsız olup onu görmezden geliyorlardı. Tek arkadaşı Albu'ydu, annemiz onu eğitmek için aldığında Kem gibi mağaradaki en ufak yavru oydu.

Titreyen gölgelerden uzaklaşırken, sınıksız kıvrılmış birkaç taze eğreltiotu başı kopartıp annemin Kem'e kızartması için onları cebime attım. Midem onları asla kaldırmıyordu ama acılıkları Kem'in hoşuna gidiyordu.

Kizzy çoktan hafifçe eğilip gözlerini önüne dikerek ağaçların arasında kaybolmaya başlamıştı. Benden biraz daha iriydi, vücudu şimdiden Fen ve diğer oğlanların dik dik bakmasına sebep olacak şekilde yuvarlak hatlar edinmeye başlamıştı ama eli çabuk ve bir kedi kadar adımlarından emindi.

İlk platoda beni beklerken, başının etrafında uçan sinekleri ısıırıyordu, ona yetiştiğimde doğru düzgün terlememişti bile. Adımlarını benimkilere uydurdu, önlüğünü bir tepsi gibi önünde tutarken bir kez bile tökezlemedi. Ormanda benim hiç olmadığım kadar rahattı.

Yaşlı Charani buna *zarafet* diyordu. Onunla *doğmuş olmalısın*.

Ama onunla aynı gökyüzünün altında doğmuş olmama rağmen neden bana da aynı şey bahşedilmemişti? Kizzy zarifti, muhtemelen yeteneğe de sahipti. Öte yandan, ben her konuda tedirgindim, dünya fazla kör ve tırtıklıydı. Büyümek ve ondan kopmak acı vericiydi. Aynı vücudun içinde gelişmiş olmamızın aynı şekilde yaratılmadığımız anlamına geldiğini görmek üzücüydü. Kehanet gününden sonra, çocukluğumuz sonsuza dek bitecekti.

Yürürken, yan gözle Kizzy'ye baktım. Profili benimkiyle aynıydı ama önden bakıldığında aynı değildik. Dudakları daha dolgun, yanakları daha tombuldu. Kalçaları daha genişti, karnı hafifçe yuvarlaklaşmıştı. Mor bluzunun üzerine annemizin destekli korsesisini giymişti ama benim buna ihtiyacım yoktu. Pamuklu elbisemin altında göğsüm Kem'ininki kadar düzdü.

Kizzy gözlerini bana çevirdi ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

“Neye bakıyorsun?”

“Burnuna toprak bulaşmış,” diye yalan söyledim, o da bileğini kaldırıp ovuştururken burnunu çamura buladı.

“Geçti mi?”

Başımla onaylarken, gazezim eğreltiotu başları kadar acıydı.

Kampa yaklaşık yarım kilometre mesafedeyken tekrar durdu, o kadar anıydı ki, ondan ödünç aldığım mantarlar eteğimden döküldü.

“Kizzy, ne—”

“Kokuyu alıyor musun?” Albu kampın yakınlarında kurt kokusu aldığında yaptığı gibi havayı kokladı. Korkusunu dilimin altına yerleştirilmiş bir bozuk para gibi hissettim.

Derin bir nefes aldım, bir koku vardı ve genzimin derinliklerine yerleşti.

Duman.

“Bu bir ateş,” dedim. “Annem yahni için ateş yakacaktı.”

“Kokuda anormal bir şey var. Bu sadece odun kokusu değil...” Daha hızlı bir şekilde yürümeye başlayınca, eteğindeki mantarlar saçıldı. “Ormanın sesi de farklı. Kuşlar nerede?”

Ona yetişmek için koştum ve bir dakika sonra sessizliği bozan bir gürültü duyuldu, taş gibi göğsüme inen insani olmayan bir haykırıştı.

Albu. Albu acı çekiyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Kizzy eteklerini tutmayı bırakınca, mantarlar dağılan kemikler gibi yere saçıldılar. Bana elini uzattı.

“Hadi gel!”

Kımıldayamadım, önlüğümü bile bırakamadım. Annemin onu yuvasından aldığı ilk günlerde annesi için ağladığından beri Albu’nun böyle bir ses çıkardığını hiç duymamıştım. Ama o zaman bir yavruydu ve çıkardığı sesler acınasıydı. Şimdiyse göğsüme işleyip kalbimi ezen korkunç ve dehşet verici bir ses çıkarıyordu.

“Hadi!”

Kizzy beni sertçe çekti ve her zamanki gibi onu takip ederken, mantarlar hızla toprağa karıştı, bacaklarım ve ciğerlerim gerildi, Kizzy beni arkamı dönüp uzaklaşmak istediğim seslere doğru çekiştirmeye devam etti.

Çünkü artık tek haykıran Albu değildi.

Kampımızın sınırlarına ulaştık, genellikle dökülen dallar ve çalılar tarafından gizlendiği için çok yakından bile görünmezdi. Ama artık gözden kaçırmak mümkün değildi. Kizzy haykırdı, oraya bakmak istemesem de baktım.

Herhangi bir toprak fırından daha yüksek ve vahşi, tuhaf bir şekilde mavi ve mor tonlarındaki alevler kampımızın kenarlarının

da dans ediyorlardı. İlk bakışta alevlerin içinde dans edip onları yükselten rüzgâr ve orman perileri *Ieleler* olduklarını sandım. Ama dumandan etkilenen gözlerimi kırıştırdınca, yanıldığımı gördüm.

Çok, çok daha kötüsüydü.

Yaşlı Charani'nin yük arabası yanıyordu. Kabaran boya rengini kaybediyor ve dumanı yeşilin zehirli tonlarına dönüştürüyordu.

Ve bir adam, kızıl sakalları siyah giysilerinin üzerine dökülen tanımadığım beyaz yüzlü bir adam, özenle oyulmuş tekerleklerle meşalesini yaklaştırıyor ve alev alana kadar bekledikten sonra bir diğerine geçiyordu.

Geri çekilip ağaçların gölgesinde saklanabileceğim bir yer aradım ama Kizzy hücum edip adamın üzerine atılarak elindeki meşaleyi düşürdü. Adam aniden arkasına dönünce, sakalı olmadığını, bir haydut gibi ağzının ve burnunun etrafında kırmızı bir fular taktığını gördüm, uçlarını göğsünde çaprazlama bağlamıştı.

Nefessiz kalan zihnimden birçok şey geçti. Bu bir soygun muydu? Alabileceği hiçbir şeyimiz olmadığını bilmiyor muydu?

Kizzy'yi bir köpek gibi tekmelerken dünya tekrar netleşti, kız kardeşim yere düştü ve kızgın küllerden yuvarlanarak uzaklaşırken, için için yanan giysilerine vurdu. *Hadi, Lillai*, diye kendime haykırdım. *Kimilda!*

Kamp sınırından bir dal alıp doğru düzgün düşünmeden koşmaya başladım. Adam Kizzy'ye savurmak için meşaleyi kaldırıncan, elimdeki dalla onu savuşturdum ve adam benden daha kuvvetli olmasına rağmen darbe meşaleyi elinden havaya uçuracak kadar güçlüydü. Adam kükrerken dalı bıraktım, darbenin etkisinden bileğim sızıyordu ama Kizzy'yi tutup ayağa kaldırdım.

Adamın meşalesi önündeki zemini yaktı, ilerleyişine engel olan kükreyen alevler sayesinde kısa bir süreliğine ondan kurtulduk. Yanan yük arabasına doğru ilerlerken, rüzgâr dumanı gökyüzüne doğru savurup kampın ötesini net bir şekilde gözlerimizin önüne serdi.

Daire biçiminde park etmiş yanan yük arabalarının etrafı uzun, parlak sopalar kullanan siyah giysili ve kırmızı fularlı adamlarla

doluydu. Onları kafilenin ortasındaki kumaş yığınının indirirken, Kizzy uludu. Ondandır kısa bir süre sonra adamların ellerinde sopa değil kılıç tuttıklarını anladım. Bohçalardan biri elini kaldırdınca, her şey kâbus gibi yavaşladı.

Narin bilekli, boğumlu kemikleri ve yaşı nedeniyle bükülmüş, zayıf ve esmer bir eldi. Hayatım boyunca bana nezaket gösteren ya da ceza veren bir eldi. Yarın elimi tutup bana kaderimi söyleyecek bir eldi.

Yaşlı Charani'nin eli idi.

Daha fazla kıpırdamayana dek kılıç durmaksızın, korkunç bir ritimle ona tekrar tekrar saplanınca, eli düştü. Yanında Dika ve Erha da yerdediler ve hepsinde fularlar gibi kırmızı kesikler vardı.

Kizzy ileri atıldı ama ona engel oldum. "Kizzy, annemi ve Kem'i bulmalıyız!"

Gözlerimizi cesetlerden ayırıp etrafı taradık. Kampın ayların gezindiği uç köşesinde, Albu arka ayaklarının üstüne doğrulmuştu, beyaz tüyleri kararmış ve küllere bulanmıştı. Burnundan yere kan damlaları düşüyordu ve ön kollarıyla adamların kollarına hamleler yapıyordu. Uzun pençeleri yara içindeydi ve önünde yaralı yatan birkaç adam sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

Ama daha fazlası kılıçlarını kaldırarak yaklaşıyorlardı. Yanında biçimsizce yatan kahverengi bir post vardı. Dorsi ölmüştü ve adamların geri kalanı Albu'ya giderek yaklaşıyorlardı. "Hâlâ kazığa bağlı!" diye bağırdı Kizzy. "Annemiz nerede?"

Albu tehdit altında olsaydı, annemizin yapacağı ilk şey onu serbest bırakmak olurdu, böylece ya kaçabilir ya da rahatça dövülebilirdi. O hiç şüphesiz en iyi savaşçımızdı.

O anda, belki de ilk kez senkronize bir şekilde ikimiz de bakışlarımızı yük arabalarının yanan çemberine çevirip aynı anda evimizin yandığını gördük, alevler diğerlerinden daha hızlı bir şekilde onu yutuyordu.

"Anne!" Kizzy'nin çığlığı kendi boğazımı yırtacak gibiydi. "Kem!"

Kizzly yük arabasına koşarken onu takip ettim ama çok geçti. Hiç kilitlemediğimiz kapıları kalın bir tahtanın engellediğini gördüm. Manzaranın korkunç acımasızlığı tökezlememe sebep oldu.

Adamlar onları içeri hapsetmişlerdi.

Kepenler çoktan küle dönmüştü ve alevler perdeleri yutmuştu. O perdeler kara mürverle mora boyanmış ve dualarla dikilmişlerdi. Annemizin yatağı perdelerin hemen altındaydı ve Albu'yu doyurmak için şafakta kalktığında, kendimi Kizzly'nin boğucu kollarından kurtarıp annemin serin çarşaflarına uzanmıştım, perdelerine ince kumaşını yüzüme örtüp pişen yemeklerin, şifalı otların ve annemin birbirine karışan kokularını içime çekmiştim.

Kizzly yük arabasını yutan alevlere yaklaşıp kapıyı açmaya çalışsa da perdelerin gittiğini görünce anladım. Bundan kız kardeşimin yüzünü ve kendi ellerimi tanıdığım kadar emindim.

Annemiz ve Kem ölmüştü.

Acı, bir yumruk gibi karnıma indi ve iki büklüm olup kollarımı etrafıma doladım. Kendilerini kurtarabilmek için mücadele bile edemedi kapana kısılmış bir hâlde ölmüşlerdi. Gözlerini son kez gökyüzüne bile çevirememişlerdi. Öfke devasa bir alev gibi içimde parladı.

Annemiz ve Kem ölmüştü.

Ama Albu ölmemişti.

Doğrulup annemin yanan yük arabasının yanındaki kütüğe saptığı baltasını aldım. Adamların sırtı bana dönüktü, Albu'nun savurduğu pençeleriyle meşgullerdi. Baltayı kaldırdım.

Sürünerek uzaklaşan yaralı adamlardan biri haykırarak onları uyarmaya çalıştı, bir diğeri arkasını döndüğünde baltanın onlara doğru yaklaştığını gördü. Kenara çekilip arkadaşlarını uyardı. Adamlar kaçışıp bir noktada birleştiler, açıklığa kaçıp vızıldayan kara sinekler gibi etrafımda bir çember oluşturacak şekilde bana yaklaştılar ama dağıldıkları anda Albu'ya ulaştım.

Albu kükreyerek adamları geride tutarken, baltayı kazığı zincire bağlayan deriye indirdim. İki müthiş darbeyle ayı serbest kaldı.

Dimdik doğrulup kolunu arkasına savurarak zinciri uçurdu. Pençeleri adamlardan birinin yanağına isabet edip kan çıkardı.

Albu şaha kalkarken, ayının tir tir titreyen bir şeklin üzerine çömelmiş olduğunu fark ettim.

Albu'nun savurduğu pençelerinin arasına dalarken, kırık kalbim umutla doldu.

“Kem!” Büyük bir rahatlamayla kardeşimi omzundan tutup çektim ama sinmeye devam etti. “Benim, gitmeliyiz!”

Bana baktı, baykuş gözleri yaşlarla şişmişti ama isten kararan elini bana uzatırken, biri kolunu belime dolayıp bir kancanın gücüyle beni geri çekti.

Baltayı düşürdüm. Kem'in yumruğunu sıkarken eklemelerinin beyazladığını gördüm. Albu ileri atılıp saldırmak için pençesini kaldırdı ama bu arada Kem'i savunmasız bırakmıştı. Eğitim esnasında yaptığım gibi boş ellerimi uzattım. Islak burnuyla bir an için bana dokunurken, büyüyen burun delikleri tüm avucumu doldurdu, nefesi dağlayıcıydı.

“Kem!” dedim. “Kem'i al! Git!”

Albu tereddüt etmedi. Erkek kardeşimi bir somon gibi kapıp kocaman sırtına attı. Kem'in postunu sıkıca kavrarken, adamların kılıçları tıngırdadı ama Albu öfke ve hiddetle çok hızlıydı. Arkasını dönüp duman tüten kamptan ötedeki sık ağaçların arasına koştu.

Adamlardan biri peşinden gitti ama beni tutan geride kaldı.

“Bırak onu!” diye seslendi. “Kızları yakala.”

Leş gibi duman ve ter kokuyordu. Ellerim Albu'nun burnundan damlayan kanla kaplıydı, ormana doğru bakarak kötü yaralanmamış olmasını diledim.

Adam beni ayıların kafesine attı. Hıçkırarak ağlayan yumuşak bir şeyin üzerine düştüm. Dika'nın oğlu Morsh'tu. Bacağını ezince ciyakladı, özür dileyerek üzerinden çekildim.

Karşılık vermeyip iyice tortop oldu. Kizzy'yi görmek için etrafa bakarken, kehanet günü üç hafta öncesine denk gelen Fen dışında on altı yaşın üzerinde kimsenin hayatta olmadığını fark ettim.

Yanağında tuhaf şekilli bir morluk vardı ve Yaşlı Charani'nin yük arabası gibi mavi ve mor bir şekilde kabarıyordu.

Bakmaya dayanamadım ama annelerimiz ve babalarımızın, kız ve erkek kardeşlerimizin yakıp kül edilen evlerimizin oluşturduğu çemberde katledildiklerini ya da yük arabalarında mahsur kalıp yandıklarını biliyordum. Burun deliklerime odun dumanı ve et gibi tatlı bir şeyin kokusu dolmuştu. Ağzıma gelen safrayı yutkundum.

"Anne. Anne." Morsh'un mırıldanmaları dudaklarından dua gibi çıktı, yüzü sümük ve is içindeydi. Elimi nazikçe omzuna koydum.

"Kizzy'yi gördün mü, Morsh?"

Homurdanmaya devam ederek dokunuşumdan kaçındı.

Hayatta kalanlara göz gezdirdim. "Kizzy'yi gördünüz mü?"

Dehşet göğsümü saplanan buzdan bir kazığın acı verici soğuğu gibi içime battı. Adamlar onu da mı öldürmüşlerdi? Yaşımıza göre uzun boyluyduk ve benden daha biçimliydi. Yüzü öylesine derin bir öfkeyle çarpılmıştı ki, yanlışlıkla daha büyük olduğunu sanmış olabilirler miydi?

Fen kafesin parmaklıkları arasından bakabilmek için öne doğru emekledi. O da endişeliydi; kız kardeşimi severdi, gerçi bunu kendisine bile itiraf ettiğini sanmıyordum. Haftalar önce Yaşlı Charani sert avucunu onunla birleştirip ona bir *aurar*, kuyumcu, olduğunu ve yıl bitmeden bir kadının parmağına söz yüzüğü takacağını söylediğinde, gözleri Kizzy'yi aramıştı.

"İşte!" Parmaklıkların arasından kolunu uzattı. "Yaşıyor!"

Kizzy'yi görmeden önce sesini duydum, bir *iblis* gibi uluyordu. İki adam onu omuzlarına atmışlardı, kıvraniyor, tıslıyor ve onları ısıırıyordu. Bir dakika sonra kafese atıldığında hâlâ tekmeler savuruyordu.

Onu kafese atan adamlardan biri daha önce beni yakalayan kişiydi ama artık görüntüsü farklıydı. Yüzünde tırnak izleri vardı ve fularlarından biriyle Kizzy'nin ellerini arkasında bağlanmış olduğunu gördüm. O anda kız kardeşimle gurur duydum ve çok kolay bir şekilde ele geçirildiğim için utandım.

Kafesin kapısı kapanırken adam ona tükürdü, Kizzy ayağa kalkmaya çalışırken eteklerine takılıp olduğu yere düştü ve başını metal parmaklıklara vurdu.

“Kizzy,” diye ona uzandım ama ben bile korktum. “Kizzy, sakin ol.”

Dizlerinin üzerinde arkasına döndü, siyah saçları kana bulanmıştı, esmer, güzel yüzünde kapana kısılmış bir kurdunki gibi çılgın bir ifade vardı.

“Kisaiya,” dedim. Sadece annemiz bize tam adlarımızla hitap ederdi, bunu duyunca gözleri bana odaklandı. “Bana bak.”

Parmaklarımı açıp avucum ona bakacak şekilde elimi uzattım. Yemin ederken ya da birbirimizi sakinleştirirken yaptığımız bir hareketti, öylesine doğaldı ki, annemizin karnındayken de bu şekilde parmak uçlarımız birbirlerine dokunarak yatıp yatmadığımızı merak ederdim. Elini benimkine uzatamayınca, alnını avucuma koydu. Eğilip başını öptüm. Mide bulandırıcı, tatlı duman kokuyordu.

İnlemeye başladı. Diğer çocuklar, Fen bile geri çekildiler ama ben kollarımı kız kardeşime doladım.

Kizzy ağırlığını bana verirken, arkasında bağlanmış ellerine baktım. Güzel, dikkatli parmakları yanmıştı, hilal şeklindeki tırnakları artık kanlı ay gibiydi.

“Neden?” diye sızlandı. “Neden?”

Kamp hâlâ arkamızdaydı. Hâlâ ağaçları yalayan alevler dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu, evlerimizin korkunç ısısı kollarımın terden yapış yapış olmasına sebep oluyordu. Ama Kizzy’yi bırakmadım.

Adamlar en iyi atlarımızın sırtlarına binerken, Erha’nın çok sevdiği yaşlı katırının çamurun içinde seğirerek öldüğünü gördüm.

“Bizi nereye götürüyorlar?” dedi Morsh, gözleri panikle parlıyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Onlar Lord’un adamları,” dedi Fen. “Fularlarını görüyor musunuz?”

Yaşlı Charani’nin kendi kanından yapılmış bir fular taktığını

hatırlayınca, zihnimde beliren görüntüye karşı gözlerimi sınımsız yumdum. Boğazım dumandan ve çığlık atmaktan tahriş olmuştu.

“Askerler mi?” diye sordum.

“Ya da köle toplayıcıları.”

“Şimdi bizi nereye götürecekler?”

Fen kahverengi gözlerini kapatırken, isli yüzünden süzülen bir damla gözyaşı kılıcın yassı yüzeyinin şeklinde olduğunu fark ettiğim morluğu parlattı. “Nereye isterlerse.”

Yük arabası hareket etmeye başladı. Dakikalar içinde bir kitabı kapatan güçlü bir el gibi orman kampımızın üzerine kapandı.

Duman geride kalırken, cebimden çıkardığım eğreltiotu başlarını aramızda paylaştırdım. Pişirilmedikleri için her zamankinden daha acıydılar ama Kizzy hariç kimse geri çevirmedi.

Evcikkıran hâlâ cebimdeydi. Onu ağzıma atıp yutmayı düşündüm. İnsanı terletir, sonra parlak renkler görmesine sebep olurdu, ardından boğazı tıkar ve kalbi durdururdu. Kizzy hâlâ kucağımdaydı ve bu düşünceyi kenara ittim.

Ormanın yanımızdan geçip gitmesini izledik, sanki hareket hâlinde olan oyma, koruyucu geniş ağaç gövdeleri, gözlere benzeyen bilge helezonları bize arkasını dönüyordu. Annemi öldüren, havadaki, tenimdeki ve kardeşimin saçındaki dumanın kokusunu bu mesafeden bile alabiliyordum.

Albu’yu, bir tohum gibi postunun arasında kaybolan erkek kardeşimi düşündüm ve ağaçların onları güvenli bir şekilde koruması ve uzaklara, çok uzaklara taşınması için dua ettim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Engabeli yol meşe ve kayın ağaçlarının dallarının gizemli örtüsü altındaydı, karaçamların ince dalları yük arabasının kenarlarını çiziyor ve üzerimize iğne yaprakları yağıyordu. Kizzy kucağımda yatmış bana ve hatta sık ağaçların ötesine bakarken, onları saçından topladım. Herhangi bir yıldızın bile ötesine bakıyor gibi görünüyordu. Onu oraya, o farklı yere kadar takip etmek istedim. Herhangi bir yer buradan daha iyiydi.

İki adam yük arabasının arkasına binmişlerdi, kırmızı fularlarını aşağı indirdikleri için artık yüzleri görünüyordu. Artan karanlıkta solgunlardı, hayaletler gibi parlıyorlardı ama göz teması kuracak kadar aptallık edince, yüzlerindeki kara kalpli gülümsemeyi gördüm. Sırtımı parmaklıklara yaslarken, adamların bakışları enseme işledi.

Karanlık etrafımızı tamamen sarınca, Kizzy'nin ellerini bağlayan fuları yokladım. Onu çözmeye başlayınca, bir asker fuları olmadığını anladım, Yaşlı Charan'ın uzun gri buklelerini alına düşmemeleri için bağladığı mor kumaştı. Kırmızı kanla lekelenmişti.

Onu ellerimde tutarken, Kizzy onu kaptı ve ellerindeki yanıkların acısından suratını ekşiterek kendi saçını bağladı. Sonra tekrar başını kucağıma koyup toprak kadar sessizce orada yattı.

Kizzy'nin üzerine doğru eğilmeye devam edip duman sinmiş buklelerimin onu gizlemesini umdum. Yerleşik adamlar onu oğlanlarımızdan daha çok beğenmişlerdi ama hayranlıklarına her zaman karanlık bir şey gizliydi. Tutkularında parıldayan, haşın bir şey vardı.

Fen de tehdidi hissetmişti. Yanımda geniş sırtını çevirmişti, gözünün ucuyla onları izleyebilmek için yüzü hafifçe dönüktü. Yanağındaki morluk giderek şişiyordu, Yaşlı Charanı'nin fuları gibi mor ve kırmızıydı.

Birbirimizle konuşmaktan çoktan vazgeçmiştik. Her konuşmaya çalıştığımızda, adamlar kılıçlarının kınlarını kafesin parmaklıklarının arasından uzatıyorlardı. Bu sırada bize hakaretler ediyorlardı, daha önce Yerleşik köylerde duyduğum hakaretler. Çingene, dilenci ve daha kötülerini.

Perişan bir sessizlik bir kefen gibi üzerimize çöktü. Morsh bile ağlamayı kesti. Kabuğundan çıkan bir salyangoz gibi kıvrılmıştı ve Erha'nın en büyük kızı Girtie kolunu onun önünde duruyordu. Bunu görünce Kem için yüreğim sızladı, gerçi bu kafeste olmaksansa, Albu'nun yanında daha güvenli olduğundan emindim. Yolculuğumuzun sonunda bizi her ne bekliyorsa, en azından ondan kurtulmuştu.

Yolu bilmiyordum. Ormana yaklaştığımız yol değildi, çıkacağıımız bir sonraki yol da değildi. Dağa çıkmak yerine, aşağıya, farklı bir vadiye iniyorduk. Gökyüzünü göremediğim için yönü tahmin edemedim.

Birdenbire midemde asit yükselince, onu yutmak zorunda kaldım. O sabah kampın yola çıkması gerekiyordu. Kizzy ve benim kehanet günümüz ve mantar yahnisi yüzünden orada kalmıştık. Bizim yüzümüzden evlerimiz küle dönmüştü, ailelerimiz dört rüzgâra saçılmıştı.

Avucumla gözlerimi silerken, Fen hafifçe bileğimin içine dokundu. Gecenin soğuttuğu tenimde, sıcaklığı şaşırtıcıydı, neredeyse dayanılmaz bir şekilde nazikti.

“Uyumalısın,” dedi dudaklarını hareket ettirmemeye çalışarak.
“Sen de uyumalısın,” diye karşılık verdim.

İkimiz de uyumadık ama arkamızdaki adamlar çaldıkları atların sırtlarında horul horul uyudular ve kilometreler akmaya devam etti. Kucağımda, Kizzy'nin gözleri iki kara çukur gibi boş ve derindi.

Orman geceye özgü seslerle doluydu, ısırın sinekler kulaklarımın dibinde uçuşuyorlardı ve gölgelerin arasından parlak gözler bizi izliyordu. Ayıların gelip adamları atlardan devirmeleri için dua ettim. Kurtların peşimize düşmelerini ve adamların bizi terk etmeleri için dua ettim. Katledilen ailelerimizin intikamını almaları için *Iele'*ye yakardım. Bu soluk bakışlı gözcülerden ziyade hayvanların ve perilerin merhametinde olmak daha iyiydi.

Fen'in başı omzuma düştü ve Kizzy'nin dalgın bakışları netleşip onun yüzüne kaydı. Fen'e bu şekilde, bu kadar dikkatle baktığını görmek bana yanlış geldi. O yüzden yukarı baktım ama Kizzy'nin aksine, tepemizdeki dallardan başka bir şey göremedim.

Gecenin en karanlık kısmı geride kalınca, ağaçlar seyrelemeye ve güneş yükselmeye başlayıp gözyaşlarıyla lekeli yüzümüzü ışıktan kamçılarla doğradı. Omuzlarımı ve boynumu esnettim ve kıtırdadıklarını duyunca suratımı ekşittim. Fen irkilerek uyanınca, Kizzy ondan bakışlarını kaçırdı ve gün uyuyan bedenleri çağırıp arkadaşlarımız kıpırdanmaya başlarken, nihayet doğruldu.

Arkamızdaki adamlar hâlâ horladıkları için Kizzy etrafa bakarken sesini alçaltmaya gerek duymadı.

“Neredeyiz?”

Fen omuzlarını silkti. “Tepelerden hiç bu kadar aşağı inmedik.”

“Bence kuzeydeyiz,” dedi Girthie. “Güneşi görüyor musunuz?”

Yerleşikler için bu bilginin farklı bir anlamı vardı: Belki de bu tarafta bir köy ya da hangi lordun topraklarına girdiğimizi biliyor olabilirlerdi. Bana, bize göre toprağın sadece doğal anlamı vardı: ormanlar, nehirler, dağlar, deniz. Burada, kalay madenleri. Orada, altın. Kurtlar, ayılar, yaban domuzları. Kuzey daha dağlık, türümüz

için daha tehlikeli bir yerdi. Köle tacirleri ve yetenekli kızlardan hoşlanan Voievod vardı. Kuzeye dair tüm hikâyelerimiz korku ve uyarılarla doluydu.

Dizlerimin üzerinde doğrulup esnemek için sırtımı gerdim. Kizzy'nin başının altında duran elim uyuşup gevşemişti ve onu sallayarak kan dolaşımını düzene sokarken, tenime küçük, görünmez iğneler battı.

Dolu mesanem sızlıyordu, Girtie tek kelime etmeden bana bir kova verdi. Kafesin parmaklıklarına tutundum. Kalaya vuran çişimin sesi yanaklarımın utançtan kızarmasına sebep oldu ama kimse dalga geçmedi, gülmedi ya da bakmadı. En azından adamlar hâlâ uyuyorlardı.

Eteklerimi indirdim ve Kizzy ahşap tahtaların arasından kovayı yere boşalttı. Bizi birbirimizden ayıran ince mahremiyet tülü şimdiden delik deşik olmuştu: Kırmızı fularlı adamlar tarafından yırtılmıştı.

Artık her iki tarafında ormanlık tepelerin hafifçe yükseldiği daha sığ bir vadide ilerliyorduk. Bu patika iyice aşınmıştı, binlerce ayak ve toynak toprağı sertleştirmişti ve gün ilerledikçe, öteki yöne seyahat eden insanlar ya da hantal yük arabasını sollayan ufak kafileler yanımızdan geçmeye başladılar.

Kimse ne bizimle konuştu ne bize anlayışlı bir bakış attı ne de adamları sorguladı. Belki de bu Yerleşikler kafeslerde seyahat eden Gezginleri görmeye alışıklardı ya da kırmızı fularlar köle tacirlerine bir tür yetki veriyordu.

Bizi esir alan kişiler yeni uyanmışlardı ve en az bizim kadar çok yara bere içindeydiler. En çok da Kizzy'nin açtığı yaralarla gurur duyuyordum: Adamın alnından başlayıp gözünün üzerinden geçerek boynuna kadar inen derin tırnak izleri bırakmıştı. Yaralardan şeffaf sıvı sızıyordu ve gözü kapanmıştı. Ona baktığımı fark edince, küçük sarı dişlerini gösterdi ve bir kez daha kız kardeşimi saklayacak şekilde kıpırdadım.

En sonunda tepeler eşitlendi ve hafif bir eğimle yerlerini açık

arazilere bıraktılar. Geniş bir yerleşim yerine yaklaşıyor olmalıydık. Kara toprak gözün görebildiği yere kadar saban iziyle kaplıydı: Kilometrelerce toprak düvenle sürülmüş, tırpanlanmış ve itaat etmeye zorlanmıştı.

Yer yer kararmış kütük parçaları görülyordu, yere yakın bir şekilde kesilmişlerdi ama kökleri çekilip çıkartılmayacak kadar derinde olmalıydı. Yerleşikler onları katranla boyamışlardı ama yüzeyin altında hâlâ yayılan kökler önce onlara ait olan ve ağaçları kesen insanlar gömüldükten çok sonra yine onlara ait olacak toprağa sık sıkı tutunuyorlardı.

Yol genişlemeye devam etti ve bir noktada üç yük arabasının yan yana geçebileceği kadar rahatladı. Alçak, kutu gibi evler yol kenarını süslemeye başlarken, tarlalarda işçiler belirdi.

Bazıları Yerleşiklerde hiç rastlanmayan şekilde dalgalı siyah saçlı ve bizim gibi kara tenliydi. Ama onlar bile bize bakmadılar. Köle olduklarını tahmin ettim: Herhalde hiçbir Gezgin böyle bir hayatı seçmezdi, değil mi?

Kizzy yanağını soğuk metal parmaklıklara yasladı ve aletlerini alıp hâlâ donuk ve parlayan toprak üzerinde çalışmalarını izledi.

“Neden aletlerini saldırmak için kullanmıyorlar?” diye fısıldadı. “Neden onları paramparça etmiyorlar?”

Sesindeki özlem midemi altüst etti.

Yol kenarında evler dizilmeye başladı ve bir yol küçük bir tepeliğin etrafında kıvrıldıktan sonra, istikametimizi gördüm: Surlarla çevrili bir tepeydi ve dik yamaçlarını evler kaplıyordu.

En tepede, gülünç ve tehditkâr biçimde bir şato yükseliyordu. Hiç bu kadar büyük bir şato görmemiştim, o âna dek önlerinden geçtiğimiz hüznü evlere büyük bir tezat oluşturuyordu. Bulutlara erişen kara iğnelere benzeyen, gri bir damağa yerleşmiş dişler kadar keskin küçük kuleleri göğü deliyordu. En yüksek kulede çaprazlama kırmızı bir çizginin olduğu siyah bir bayrak dalgalanıyordu. Fen haklıydı: Köle tacirleri Lord'un adamlarıydılar.

Yaklaştıkça, surlardaki şekilleri seçebildim: Çömelmış ve devaysaydılar. Diğerleri de fark ettiler.

“*Demoni!*” diye sızlandı Morsh işaret ederek. “İblisler!”

“Onlar sadece heykeller,” dedi Fen ama o da kulağa tedirgin geliyordu. Haklı olduğunu görebiliyordum ama şekiller öylesine detaylı yapılmışlardı ki, gri ışık öylesine belirsizdi ki, her an yerlerinden fırlayıp saldırıya geçecekmiş gibi görünüyorlardı. Güçlkle nefes alarak, onlara karşı içimden şans diledim.

Fakat surlara ulaşmadan, yük arabası sarsılarak durdu. Dikkatimi şato ve heykellerden ayırıp etrafıma baktım. Yolun kenarına çekmiştik, geniş, uç uca dizilmiş beş karavan boyutunda uzun bir taş yapının önünde duruyorduk.

Bir zamanlar güzel olmalıydı: Ahşap kapısında mavi boya kalıntıları mevcuttu ve henüz çürümemiş olan üst pervazı oymalıydı. Ama kimsenin onunla ilgilenmediği aşikârdı.

Evlerimizi asla böylesine bakımsız bırakmazdık. Perdeler lekelenirse değiştirilirlerdi, eşit olmayan kenarlar onarılırdı ve delikler belirir belirmez dikilirdi. Yaşadığımız yerlerle gurur duyardık: Bu evin sahibinin utanmak için sebepleri olduğunu düşündüm.

Yük arabasını geriden takip eden adamlar kılıçlarını çekerek kafesin kapısına yaklaştılar.

“Hazır ol,” diye mırıldandı Kizzy.

“Ne için?” dedim ama beni dinlemedi. Kizzy yüzünde onun tırnak izlerini taşıyan adama dişlerini gösterince, adam kılıcının düz tarafını kafesin parmaklıklarına vurdu, tıpkı Yerleşiklerin annemiz tarafından kovalanmalarıyla sonuçlanan Albu’nun kafesine sopalarla vurmaları gibi.

Annemiz. Yanan yük arabasını hatırlayınca göğsüme sert bir darbe yemiş gibi hissettim.

Nefesim kesildiği için Kizzy’ye engel olamayacak kadar yavaş-tım. Adamlar kilidi açtıkları anda, Kizzy öne atıldı, kara bacakları çırpındı, sanki hiç durmadan koşacakmış gibi hareket ediyordu.

Fakat tırnak izli adam dinlenip gücünü toplamıştı. Benden

daha hızlıydı, hatta Kizzy'den bile hızlıydı. Onu belinden yakalayıp yere fırlattı ve çizmesini direkt Yaşlı Charani'nin fularıyla bağladığı uzun saçlarına bastırdı.

Arkadaşlarından biri gülererek ayağını Kizzy'nin bileklerinden birine bastırdı ve kardeşim tekmeler savurup etekleri kalçalarına kadar açılınca, adam sevinçle bağırıp kahkahalar attı. Adam eğilip Kizzy'nin dizinin üst kısmını çimdiklerken, kaskatı kesildim ve Fen benden önce davranıp yük arabasından fırladı.

“Bırak onu!”

Çenesine sağlam bir yumrukla ödüllendirildi ama adamlar Kizzy ayağa kalkıp elbisesini aşağı çekme fırsatı bulacak kadar onu bıraktılar. Annemin korsesi kaymıştı, onu düzeltip yukarı çekmek istedim. Adamın diğer gözünü de turnaklamak istedim.

“Kirlenmiş malı satamayız zaten,” diye tükürdü adam onu tekrar yük arabasına iterek. Kizzy'yi kendime doğru çektim. Adamların ellerinden kurtulmak için çırpırırken saçının kafa derisinden koptuğu yerden ince bir kan süzülüyordu. “Ama buna devam edersen, arkadaşlarının her biri bende açtığın yaranın aynısından edinirler.”

Fen, Kizzy'nin peşinden gitti ama asker onu geri çekti. “Sen burada kal. Ve sen, ve sen, ve sen—” Morsh ve diğer iki büyük oğlana işaret etti. “Siz de çıkın.”

Morsh adamın işaret etmek için kullandığı kılıca korkuyla bakan Girtie'ye döndü. Kız başıyla onayladı ama ufaklık diğer oğlanlarla yük arabasından inerken ona bakamadı. Yük arabasının kapısı tekrar kilitlendi ve dört oğlan dışarıda dizildiler.

Askerlerden biri uzun yüzü, küçük kara gözleri ve ak düşmeye başlayan saçlarıyla bana bir porsuğu anımsatan kısa boylu, tom-bul bir adamla geniş taş evden dışarı çıktı.

“Günaydın, Yüzbaşı Vereski. Bunlar nereden?”

“Batı tepelerinden,” diye yanıtladı bizi esir alan kişi.

Adam başıyla onayladı. “Giderek yaklaşıyorlar. Yakında istikrarlı bir stoğumuz olacak.”

Yavaşça sıranın önünde ilerleyip oğlanların başını sağa sola çevirdi, kirli eliyle dudaklarını geriye itip onlardan dillerini dışarı çıkarmalarını istedi. Fen, porsuk adam ona yaklaşınca dikleşti ama bacalarının hafifçe titrediğini görebiliyordum. Ellerini arkasında kenetlemişti, Kizzy kafesin parmaklıklarının arasından elini uzatıp Fen'in avucunu okşayınca, titremeyi kesti.

Porsuk adam başıyla onayladı. "Yirmi."

"Elli," dedi Yüzbaşı Vereski.

"Yirmi beş."

"Şatoda daha fazla kazanırım."

"Hayır, alamazsın."

Midemin bulandığını hissettim. Fen ve diğerleri için canlı hayvanlarımı gibi pazarlık ediyorlardı.

"Kırk," dedi Yüzbaşı Vereski. "Aksi takdirde, gideceğim."

"Kırk," diye karşılık verdi Porsuk. "Onu da dahil edersen."

Adam başıyla Kizzy'ye işaret etti. Fen kaskatı kesildi ama asker çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"O bir takımın parçası, görüyor musun?" Bana işaret edince, olduğum yere sindim. Anlaşılan, görünmezliğim kaybolmuştu. "Malovski her zaman yenilikler peşindedir."

Adam aralık dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. "Bu Lord Valcar'ın hoşuna gidecek."

Konuşma biçimleri utanç vericiydi. Son derece küstah ve nezaketsizdi. Haykırmak ve ağlamak istedim ama boynumu bükmekten başka bir şey yapamadım. Konuşmasaydım, kendimi sessizliğe, hiçbir şey hissetmeyen, hiçbir şey olmayan bir boşluğa dönüştürürdüm ya da bir *Iele*, bu parmaklıkların arasından geçip ormana kaçabilecek rüzgârın ya da ateşin perisi olurdu. Ama adamlar bana baktıkça, kendimi iyice katı hissettim. Kaçma ihtimali olmayan bir lümpendim.

"Otuz," dedi Porsuk. "Son teklifim."

Yerleşiklerin sığırlar ya da ekinler üzerine yaptıkları gibi el sıkıştılar. Morsh yine ağlamaya başlayınca, Kizzy'nin Fen'e yaptığı

gibi ona doğru uzanacak cesareti gösterebilmek istedim ama kollarım yere devrilmiş ağaç kütükleri gibi ağır ve işe yaramazdı. Oğlanlar eve doğru güdülürken, askerler ellerini kılıçlarının kabzalarından ayırmadılar. Sadece Fen dönüp baktı, gözleri tek bir kişiyi arıyordu.

Yüzbaşı Vereski bakışlarını Fen'den Kizzy'ye çevirdi, aralarındaki bir elin tutuşu gibi bakışı takip etti. Kasvetli bir gülümseme yanağındaki yaradan daha fazla kan ve sıvı akmasına sebep oldu.

Kizzy'nin yüzünün önünde olacak şekilde parmaklıklara yaklaştı. "Buna devam edersen," diye yarasını gösterdi. "Onu bir daha göremezsin." Fen'in uzaklaşan sırtına işaret etti. "Anlaşıldı mı?"

Kizzy'nin yanıtını beklemeden yük arabasının yanında ilerledi ve arabacının yanına yerleşirken tahtalar gıcırdadı.

Kız kardeşimin eline uzandım, titremesine rağmen dolgun yanaklarında gözyaşı yoktu. Öfke Kizzy'nin yüzünü cilalanmış kara bir taş gibi pürüzsüzleştirmişti. Muhteşem bir heykele benziyordu, surların tepesindeki oyma işlerinden bile daha güzel ve çok daha acımasızdı.

Kolumu onunkine değdirince, aramızda bir şeyin, Kizzy'nin sıcaklığı ve öfkesinin bir kısmının kıpırdadığını hissettim. Evin kapısı oğlanların ardından kapanıp yük arabası tekrar hareket etmeye başlarken, o öfkenin kalbimin etrafına dolanıp onu da küçük bir taşa dönüştürmesine izin verdim.